

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou v právní věci

žalobce: **X**, nar. **X**
státní příslušnost **X**
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2025, č. j. CPR-8118-5/ČJ-2025-930310-V217

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 7. 7. 2025, č. j. CPR-8118-5/ČJ-2025-930310-V217 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „cizinecká policie“) ze dne 4. 2. 2025, č. j. KRPA-42362-15/ČJ-2025-000022-SV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 1 roku a současně mu byla stanovena doba k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal, že uložení správního vyhoštění na dobu jednoho roku je nepřiměřeně přísné, neboť se jedná o žalobcovo vůbec první pochybení a po odhalení neoprávněného pobytu vzorně spolupracoval s cizineckou policií a napomáhal při objasnění stavu věci. Žalobce dále namítal, že jeho protiprávní jednání bylo důsledkem tíživých okolností, kdy byl nucen uchýlit se k nelegální práci, aby zabezpečil rodinu v domovském státě. To oslabuje společenskou nebezpečnost žalobcova protiprávního jednání. Navíc bylo žalobci dostatečným trestem už to, že s ním bylo vedeno správní řízení a byl nějakou dobu zajištěn podle zákona o Policii ČR. V řízení nebyl zohledněn žalobcův věk, jeho dřívější bezproblémové chování, součinnost správnímu orgánu a nikterak dramaticky dlouhá doba neoprávněného pobytu. Tím došlo k porušení § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť je možné na něj působit mírnějším a výchovnějším způsobem, a to cestou správního vyhoštění nepřekračující dobu 6 měsíců.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný se vypořádal s kritérii přiměřenosti (§ 174a zákona o pobytu cizinců). Od správního vyhoštění nelze upustit. Ekonomické důvody a životní úroveň v domovském státě nejsou relevantním hlediskem při posouzení zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný závěrem svého vyjádření navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

4. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Dne 3. 2. 2025 byla hlídkou cizinecké policie provedena pobytová kontrola na adrese X, kde se nacházel žalobce. Žalobce předložil na výzvu policie cestovní doklad X, ve kterém bylo otištěno vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 11. 11. 2024. Dále měl v cestovním pase lotyšské vízum typu D platné od 25. 10. 2024 do 23. 11. 2024. Předložené lotyšské povolení k pobytu č. UA2235706 platné od 12. 11. 2024 do 25. 9. 2025 v době kontroly bylo vedeno v evidenci SIS II, protože bylo dne 28. 11. 2024 zrušeno, a lustracemi v CIS nebylo nalezeno žádné jiné platné oprávnění k pobytu na území. Proto vzniklo

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

podezření, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně a byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.

6. Dne 4. 2. 2025 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byl s ním proveden výslech. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce uvedl, že naposledy přicestoval na území EU dne 11. 11. 2024 přes letecký hraniční přechod Riga (Lotyšsko). Žalobce přicestoval na základě svého X cestovního dokladu a lotyšského víza platného od 25. 10. 2024 do 23. 11. 2024, počet vstupů 1, délka pobytu 30 dnů, vydaného za účelem práce. Dále žalobce uvedl, že při pobytové kontrole v ČR předložil cizinecké policii povolení k pobytu platné do 25. 9. 2025, přičemž mu bylo sděleno, že uvedené povolení k pobytu je v evidenci vedeno jako neoprávněně užívané. O tom žalobce nevěděl. Na území ČR přijel žalobce 28. 1. 2025, do té doby pobýval v Lotyšsku. Do ČR žalobce zamířil kvůli práci, v Lotyšsku mu nedali výplatu. Žalobce bydlí na ubytovně v Praze, přesnou adresu nezná. V ČR nepracoval. Nic tu nevlastní. V X vlastní rodinný dům, ve kterém žije s manželkou a třemi dětmi. V ČR nemá žalobce žádný majetek, je zdravý, s ničím se neléčí. Má finanční prostředky k dalšímu pobytu i na vycestování z ČR. Žalobce si byl vědom neoprávněného pobytu. V X má manželku a tři děti. Celá jeho rodina žije v X. V zemi původu má dále rodiče a sestry, všichni žijí společně v jednom domě. Žalobce se tedy má kam vrátit. V ČR žalobce nikoho nemá. Nemá zde žádné vazby, závazky ani pohledávky. Žalobci nebyla známa žádná překážka vycestování, X je pro něj bezpečná země a vycestuje dobrovolně.
7. Součástí správního spisu je také závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 4. 2. 2025, ev. č. ZS58183, podle nějž je vycestování žalobce do X možné.
8. Součástí správního spisu je dále sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, informačního odboru ze dne 4. 2. 2025, č. j. CPR-481-273/ČJ-2025-930011, které obsahuje odpověď lotyšské strany na žádost o ověření pobytu žalobce. Podle informací z databáze lotyšské strany žalobce nemá od 28. 11. 2024 platný pobyt na území Lotyšska. Povolení k pobytu č. UA2235706 platné od 12. 11. 2024 do 25. 9. 2025 bylo dne 28. 11. 2024 zrušeno z důvodu ukončení pracovní smlouvy. Pracovnímu vízu typu D pak vypršela platnost.
9. Dne 4. 2. 2025 vydala cizinecká policie prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobci uložila správní vyhoštění a stanovila dobu zákazu vstupu na území členských států v délce jednoho roku. V odůvodnění uvedla, že se žalobce dopustil porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců tím, že pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a to od 29. 11. 2024 do 4. 2. 2025. Cizinecká policie posoudila, že důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění je z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce přiměřený. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, byla stanovena na 1 rok, kdy bylo přihlédnuto k délce neoprávněného pobytu na území a ke skutečnosti, že žalobce si byl svého protiprávního jednání vědom. Jeho neoprávněný pobyt byl odhalen až kontrolní činností policie. Jako polehčující okolnost byla zohledněna spolupráce žalobce s cizineckou policií. Doba zákazu vstupu byla stanovena při spodní hranici zákonného rozsahu s přihlédnutím ke všem zjištěným skutečnostem.
10. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím dne 7. 7. 2025 tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že prvostupňové

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady, a že se žalobce dopustil popsaného protiprávního jednání, jímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Délku zákazu vstupu na území členských států žalovaný shledal adekvátní a uvedl, že stanovenou dobu zákazu vstupu v délce jednoho roku považuje za přiměřenou míře porušení povinností žalobce, přičemž zákon o pobytu cizinců umožňuje správním orgánům při naplnění těchto skutkových podstat uložit správní vyhoštění až na 5 let.

V.

Právní posouzení věci soudem

11. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
13. Soud předesílá, že v projednávané věci není sporu o tom, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, když na území ČR od 29. 11. 2024 do 4. 2. 2025 pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
14. Žalobce namítal nepřiměřenou tvrdost napadeného rozhodnutí a jeho rozpor s § 174a zákona o pobytu cizinců.
15. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
16. Správní soudy při posuzování této otázky vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

17. Na tomto místě lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že není třeba, aby se správní orgán rozhodující o vyhoštění výslovně vyjadřoval ke všem 11 kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců, samozřejmě však nelze upustit od požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu ke kritériím v daném případě relevantním činil správní orgán skutková zjištění a posuzoval je.
18. Soud neshledal v postupu žalovaného ani cizinecké policie pochybení, která by výše zmíněnému odporovala. Ostatně žalobce v tomto směru v žalobě ani nic konkrétního nenamítal. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a soukromého života žalobce dostatečným a přezkoumatelným způsobem posuzovaly a hodnotily a své závěry neopomněly promítnout do odůvodnění rozhodnutí prvostupňového i žalobou napadeného. Jak již soud vyslovil výše, v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce svým shora popsáním jednáním naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Ve světle skutkových okolností případu žalobce nelze dle názoru soudu hovořit o takových vazbách žalobce na území ČR, aby převážily zájem státu na ochraně veřejného pořádku. Žalobce ve správním řízení uvedl, že jeho manželka, tři děti, rodiče a sestry žijí všichni společně v rodinném domě v X. Žalobce na území ČR nesdílí společnou domácnost s občanem EU a ve vycestování mu nic nebrání. V případě žalobce správní orgány řádně posoudily jeho individuální situaci a zcela správně dospěly k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho osobní sféry. S ohledem na uvedené skutečnosti má soud za to, že v daném případě uložení správního vyhoštění žalobce lze považovat za přiměřené řešení jeho situace. Napadené rozhodnutí bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve spise. Žalovaný dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedl, na základě jakých skutečností a úvah dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřiměřené.
19. Těžiště žalobních námitek pak spočívalo v tvrzení, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil přiměřenost délky zákazu vstupu žalobce na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, který jí byl napadeným rozhodnutím uložen. Žalobce v této souvislosti zdůrazňoval, že napadené rozhodnutí je příliš tvrdým opatřením.
20. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 289/2017-31. V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek uložení správního vyhoštění a za této situace byl správní orgán povinen žalobkyni uložit správní vyhoštění. Co do formy proto uložené opatření odpovídá zjištěnému skutkovému stavu a je zcela v souladu se zákonem.

21. Soud v této souvislosti uvádí, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění uloží. Posouzení této otázky podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu, soud pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31). Shodný závěr plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, tedy že úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Zbývá tedy posoudit otázku, zda při stanovení délky zákazu vstupu na území EU nepřekročily správní orgány meze správního uvážení, tj. zda rozhodnutí *„nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Soud má za to, že uložený zákaz vstupu v délce jednoho roku je vzhledem k okolnostem daného případu přiměřený, není nijak excesivní. Žalobce se dopustil protiprávního jednání spočívajícího v nelegálním pobytu na území ČR, pro které může správní orgán cizinci uložit zákaz vstupu na území členských států EU v délce až pěti let. Správní orgány přitom zohlednily jak okolnosti polehčující, tedy že žalobce po dobu správního řízení spolupracoval, tak okolnosti přitěžující, tedy závažnost jeho protiprávního jednání, skutečnost, že žalobce si byl svého protiprávního jednání vědom, není na území ČR zdravotně pojištěn a jeho neoprávněný pobyt byl odhalen až kontrolní činností policie, nikoliv z žalobcovy iniciativy řešit svou pobytovou situaci.
22. S ohledem na povahu porušení zákona o pobytu cizinců, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace na 1 rok, které se s ohledem na všechny okolnosti daného případu jeví jako zcela adekvátní. Vědomost žalobce o jeho protiprávním jednání a absence jakékoliv snahy k nápravě a dále skutečnost, že jeho protiprávní jednání bylo odhaleno zcela náhodně kontrolní činností cizinecké policie, hovoří v jeho neprospěch. Skutečnost, že žalobce následně se správním orgánem spolupracoval, není při posouzení délky uložené doby správního vyhoštění výrazně polehčující. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění v daném případě, činí 5 let. Dobu správního vyhoštění v délce jednoho roku uloženou v projednávané věci cizineckou policií a potvrzenou žalovaným soud považuje za odpovídající danému případu a je rovněž zcela v mezích současné judikatury v obdobných případech. Nelegální pobyt žalobce trval déle než 2 měsíce. Zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR i v řádu několika hodin. Tato žalobní námitka proto rovněž není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

23. Žalobce dále namítal, že uložené opatření je nepřiměřeně tvrdé také proto, že celková doba protiprávního stavu trvala relativně krátkou dobu, přičemž v obdobných případech správní orgán stanovuje opatření na dobu 6 měsíců, a to i při delším protiprávním pobytu.
24. Žalobce sice v obecnosti uvedl, že délka jí uložené doby zákazu vstupu v podstatě neodpovídá správní praxi žalovaného ve srovnatelných, nebo i závažnějších případech, avšak na žádný takový případ neodkázal. Soudu je naopak z jeho úřední činnosti známo, že doba zákazu vstupu na území členských států v délce stanovené prvostupňovým rozhodnutím a potvrzené v napadeném rozhodnutí nevybočuje z pravidelné správní praxe žalovaného. Soud musí na tomto místě zopakovat, že délka doby zákazu vstupu na území spojená se správním vyhoštěním je věcí správního uvážení žalovaného, který, jak bylo vysvětleno výše, se nedopustil žádného překročení mezí tohoto správního uvážení či jakékoliv jiné nezákonnosti. Proto mu nelze nic vytknout a námitky nelze přisvědčit.
25. V daném případě soud uzavírá, že se ztotožnil se závěrem správních orgánů o tom, že zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění. Ani špatná ekonomická situace či nízká životní úroveň v žalobcově zemi původu nemůže ničeho změnit na závěru, že na území ČR pobýval žalobce nelegálně. Cizinci jsou přitom oprávněni na území ČR pobývat v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Správní vyhoštění tak s ohledem na výše uvedené představuje přiměřené řešení situace.

VI.

Závěr a náklady řízení

26. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. srpna 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.